

това, то излизаше подъ нѣкожъ какъж да было причинж. Кога ся върнеше, искаше пакъ още малко сухъ хлѣбъ, зачгото, думаше той, сжмъ още гладенъ. Майка му не можеше да ся усѣти, откъдѣ стана той изведнажъ толкосъ много ястелить, и стори намѣреніе да го прѣслѣдува.

На другый день, като взель хлѣбъ и масло и по свой обычай излѣзълъ изъ врата-та, майка му го гледала отъ прозореца, и видѣла го, че ся слагалъ все покрай стѣнж-тж, доклѣ дошълъ до къщж-тж на сосѣда, гдѣ потроналъ на единъ низсъкъ прозорець. Тойзи сосѣдъ бѣше ботушаръ, и бѣше боленъ отъ пятнадесать дни; той имаше шесть дѣчица, които много пжти остаяхж не ѣли.

Чтомъ тропнѣлъ Марко, и той часъ ся подало на прозореца едно дѣте съ лице прѣмрѣло и съ дрехы покжсаны. Безъ да му каже думж, Марко му подалъ той часъ хлѣба и масло-то и върнѣлъ ся дома течешкомъ.

Сладка слъза отъ радость намокрила клепкы-тѣ на майкж му, кога видѣла на сына си работж-тж; вознамѣрила обаче да види въ това отношеніе, до колко е успѣлъ той въ добры-тѣ работы и да ли има търпѣніе, кога види, че за добры-тѣ си дѣла самъ себе обижава.

Слѣдъ малко минуты Марко дошълъ и помо-